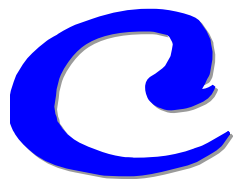

Chương 41

Ngụy Kế Của Thúy Hà

ả trấn Hàn Châu xôn xao bởi cái tin đại tiểu thư Kim Lăng phủ sẽ mở võ đài kén phu quân. Cái tin đó làm nức lòng biết bao nhiêu vương tôn công tử. Họ nôn nao luyện tập võ công để hy vọng mình chiếm được trang giai nhân tuyệt sắc.

Trong khi cả Hàn Châu sôi động thì một người đứng ngồi không yên, đó là Công Tôn Vũ. Công Tôn Vũ chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong thư phòng. Mặt khác vẻ buồn rười rượi, thỉnh thoảng lại lắc đầu buồn tiếng thở dài.

Công Tôn Thúy Hà đẩy cửa bước vào. Nàng đứng ngay ngưỡng cửa nhìn thân phụ:

- Cha... sao cha buồn như vậy?

Công Tôn Vũ nhìn Công Tôn Thúy Hà. Lão lắc đầu nói:

- Hà nhi... Con có biết sắp gây đại họa không?

Nàng nhăn mày nói:

- Hà nhi mở võ đài kén tướng công mà gây đại họa gì?

Công Tôn Vũ lắc đầu thở dài nói:

- Cha biết mục đích của con mở võ đài kén phu tướng lần này chỉ vì muốn Lâm Tứ xuất hiện tham dự lễ đài thôi.

Công Tôn Thúy Hà nũng nịu nói:

- Cha cứ nhắc đến Lâm Tứ... Con người bội bạc đó làm gì? Hắn đâu có nghĩ đến Hà nhi. Trong tâm của hắn chỉ có mỗi một mình Chu Tuyết Lan mà thôi.

Công Tôn Vũ cướp lời Thúy Hà.

- Nhưng cha biết con lập lời đài lần này cố ý buộc Lâm Tứ phải tham gia vì con. Nhưng nếu Lâm Tứ không đến dự lời đài kén phu tướng thì sao chứ?

Công Tôn Vũ bước đến đặt tay lên vai Thúy Hà:

- Mỗi khi con mở võ hội lời đài kén chồng thì phải chấp nhận bất cứ người nào chiếm đăng lời đài. Nếu như người chiếm đăng lời đài chỉ có võ công thôi, nhưng phong thái, tính cách không có thì sao?

Thúy Hà mỉm cười:

- Cha nghĩ trên đời này chỉ có Lâm Xảo Quỷ là có võ công cao cường hơn tất cả mọi người ư...Núi cao còn có núi cao hơn. Không chỉ có một mình gã Lâm tiểu tử của cha là anh hùng mã thượng, đỉnh thiên lập địa thôi sao?

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Hà nhi của cha là trang tiểu thơ đương kim lá ngọc cành vàng tất sẽ có nhiều trang nam tử muốn cầu thân. Lập lời đài kén phu tướng lần này nhất định Hà nhi sẽ tìm được người chẳng thua gì Lâm Xảo Quỷ. Thậm chí còn hơn gã đó nữa.

Công Tôn Vũ lắc đầu:

- Thúy Hà...con đừng đại dốt quá như vậy...Người chiếm được quả cầu của con không chừng không yêu con mà chỉ muốn cơ nghiệp Kim Lăng này thì sao?

Thúy Hà bật cười:

- Cha yên tâm đi...Thúy Hà của cha đã trù liệu tất cả rồi. Lần này nhất định Hà nhi sẽ phải mở mắt cho gã Lâm Xảo Quỷ đó biết thế nào khi dám khinh rẻ con mà chạy theo chiếc bóng của Chu Tuyết Lan.

- Con định liệu như thế nào?

Nàng nheo mắt:

- Bí mật.

Công Tôn Vũ lắc đầu:

- Cha muốn biết...Thúy Hà...Cha chỉ có một mình con...Nếu như tạo ra đại họa thì cha nhất định không cho con lập lời đài kén phu đâu.

Thúy Hà bật cười:

- Cha có cản cũng đã muộn rồi...Tất cả Hàn Châu và mọi nơi khác trong thiên hạ con đều đã cho người gửi thiệp hoặc truyền tin. Ngày mai họ sẽ đến rất đông.

- Thúy Hà...Con hãy suy nghĩ kỹ.

Nàng nũng nịu nói.

- Con suy nghĩ rồi. Cha cứ yên tâm. Nếu gã bạc tình kia không đến thì sẽ có người tìm hấn.

- Nghĩa là Hà nhi đã thông tin cho Lâm Tứ?

Nàng mỉm cười nói:

- Bí mật...Không nói cho cha biết đâu.
- Chuyện đại sự thế này mà con còn giấu cha...Làm sao cha yên tâm được.

Thúy Hà suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cha hứa với Hà nhi không nói cho người thứ ba biết...Con mới thổ lộ bí mật đó với cha.

Công Tôn Vũ gật đầu:

- Được...cha hứa...

Thúy Hà bước đến trước mặt Công Tôn Vũ, mỉm cười nói:

- Kẻ chiếm được quả cầu duyên nợ trong lời đài tử vô phải làm một chuyện nữa mới được Hà nhi của gia gia cho động phòng hoa chúc.

Công Tôn Vũ chớp mắt:

- Hà nhi muốn người đó làm gì nữa?

Nàng liếc Công Tôn Vũ:

- Đánh bại Lâm Xảo Quỷ.
- Đả bại Lâm Tứ?

Công Tôn Vũ lắc đầu:

- Cha em chuyện đó khó đấy. Khó có ai đả bại được Lâm Tứ họa khi y không muốn đấu.
- Hà nhi tính toán rồi. Cuối cùng Lâm Xảo Quỷ cũng phải...

Nàng phá lên cười:

- Giờ thì cha đã biết mục đích của con chưa.

Công Tôn Vũ vuốt râu lắc đầu. Lão vừa lắc đầu vừa nói:

- Con thật là quá quắt...Bây giờ thì cha chỉ còn biết gật đầu chịu theo ý của con thôi.

Công Tôn Thúy Hà nũng nịu nói:

- Giờ Hà nhi phải đi lo chuyện của con đây.

Nàng vừa quay bước thì một gã gia nô bước vào, kính cẩn nói:

- Lão nhân gia... đại tiểu thư, có Bành Diệc công tử người trấn Vĩnh Xương xin được vào gặp lão nhân gia và đại tiểu thư.

Công Tôn Thúy Hà nheo mày hỏi Công Tôn Vũ:

- Gia gia... gã Bành Diệc là gã nào vậy?

- Ô...chuyện này...Chuyện này cha đã quên lâu quá rồi, chưa kịp nói với con, nay Bành công tử lại đến.

Công Tôn Vũ lộ vẻ lúng túng.

Công Tôn Thúy Hà hỏi:

- Gia gia...Thật ra đó là chuyện gì?

- Ô...trước đây cha và Bành gia có hứa sẽ trở thành thông gia của nhau...

Công Tôn Thúy Hà cười phá lên:

- Hà nhi hiểu rồi...Để Hà nhi ra xem vị hôn phu tương lai mà cha định gả con.

- Thúy Hà...Con đừng làm gì xúc phạm đến người ta nhé!

- Cha...Hà nhi là bậc thiên kim lá ngọc cành vàng mà.

Nàng quay lại gã nô gia, đánh giọng nói:

- Dẫn ta ra gặp Bành công tử.

Thúy Hà theo chân gã gia nô trở ra nhà dịch quán dùng để tiếp khách phương xa và có thể lưu lại. Thúy Hà nói với gã gia nô:

- Người ở lại đây để ta vào tiếp Bành công tử.

Nàng nói xong xăm xăm bước vào:

Thúy Hà thấy Bành Diệc ngồi thừ lừ bên bàn. Bộ dạng núc na núc ních. Hai má chảy xệ xuống. Nàng mỉm cười bước đến nhún nhường nói.

- Nô nữ bái kiến Bành công tử.

Bành Diệc nhìn Thúy Hà rồi nói:

- Nàng là nô nữ của Kim Lăng phủ?

Thúy Hà gật đầu:

Bành Diệc khoát tay:

- Đi đi...Bành công tử ta chỉ muốn gặp đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà thôi.

- Dạ....Tiểu thư Công Tôn Thúy Hà sai nô nữ bồi tiếp công tử.

Bành Diệc tròn mắt:

- Tại sao tiểu thư không ra mà sai nàng? Hãy vào báo với tiểu thư, Bành công tử chỉ có thể tiếp nàng chứ không gặp người nào ngoài tiểu thư cả.

- Sao Bành công tử khó tính như vậy?

Nhật một tiếng, Bành Diệc nói:

- Bành công tử có chuyện hệ trọng muốn nói với đại tiểu thư.

- Vậy đó là chuyện hệ trọng gì?

- Sao nàng lại hỏi ta?....Vào báo cáo tiểu thư ra đây.

Thúy Hà đồng đánh nói:

- Tiểu thư nói công tử có chuyện gì thì cứ nói với nô nữ.

- Hừ..Chuyện hệ trọng này, bốn công tử không thể nói với ai được cả.

- Dạ...Có phải công tử đến đây vì chuyện đính ước giữa lão nhân với Bành gia?

Bành Diệc trố mắt nhìn nàng:

- Ô...Sao nàng biết?

- Tiểu thư nói cho nô nữ biết.

Bành Diệc gật đầu:

- Bành công tử đến đây vì chuyện đó.

- Thúy Hà mỉm cười nhìn Bành Diệc từ tốn nói:

- Công tử...Tiểu thư dặn nô nữ báo với công tử, công tử có thể tham gia vào lời đài tỷ võ ngày mai để giành quả cầu giao duyên với những người khác.

Bành Diệc lúng túng nói:

- Ấy...cô nương...Bành công tử đến Hàn Châu không phải để tham gia lời đài để đăng nương tử...mà mà...Ta đến cầu xin nàng thực hiện chỉ ước giao hôn.

- Nếu làm vậy thì khó cho tiểu thư của nô nữ quá.

- Khó gì mà khó...Nàng ấy cứ gặp Bành Diệc này tự khắc ta sẽ có cách giúp nàng.

- Thúy Hà nhỏ giọng nói:

- Công tử có cách gì?

- Ô... thì thế nàng vào chỗ của Công Tôn tiểu thơ...

Gã giả lả cười:

- Cô nương sẽ không thiệt thòi gì đâu.

Bành Diệc vừa nói vừa lấy túi ngân lượng đeo bên hông:

- Phần ngân lượng này, Bành công tử cho tất nàng đó. Chỉ cần nàng thế vào chỗ của tiểu thơ Công Tôn Thúy Hà...còn Công Tôn Thúy Hà là của Bành công tử.

Thúy Hà nheo mày, mỉm cười:

- Kế sách này cũng hay thật...đấy, công tử đã suy nghĩ rồi.

- Đúng...Bành thiếu gia đã suy nghĩ kỹ lắm rồi. Chỉ có cách đó là trọn vẹn đôi đường. Bành gia nói thiệt với nàng...a....Ta không tham gia lời dài chỉ vì biết mình thượng đài thì chết chắc.

- Sao lại vậy...

- Ta đâu có biết võ công. Mà lời dài giành quả cầu gieo duyên của đại tiểu thơ thì lại quy tụ những anh hùng hảo hán.

Gã giả lả cười nhìn Thúy Hà nói:

- Nàng giúp Bành công tử đi...Sau này khi ta trở lại thành thiếu gia của nàng sẽ không phụ rẫy nàng đâu.

Thúy Hà mỉm cười, lấy túi hầu bao của Bành Diệc. Nàng nhún nhường nói:

- Bành công tử...Chỉ cần Bành công tử giúp nô nữ một chuyện, nô nữ sẽ giúp lại công tử.

Bành Diệc đứng lên hấp tấp nói:

- Được rồi...được rồi...nàng cứ nói...Bành công tử sẽ hết lòng giúp đỡ nàng, chỉ cần nàng giúp ta tự thành chi ước giao hôn.

Nàng mỉm cười nói:

- Nô nữ còn nhiều chuyện phải làm, phải giặt đồ, xách nước...Công tử giúp giùm nô nữ. Còn nô nữ sẽ tìm cách khuyên dụ đại tiểu thơ chiều theo ý công tử.

Bành Diệc gật đầu:

- Được rồi...Nàng cứ để chuyện vặt vãnh đó cho Bành thiếu gia làm. Còn lo chuyện lớn đi.

Thúy Hà dẫn Bành Diệc đến nhà giặt giũ. Nàng ôm tất cả mọi thứ trong nhà để ra một đồng to dùng rồi nói:

- Công tử giặt hết bao nhiêu đây và xách nước đầy tất cả mọi cái khạp giùm nô nữ.

Chỉ thấy đồng đồ thôi tay chân Bành Diệc đã rụng rời. Gã trước đây chỉ biết sống hưởng thụ nay phải nhận công việc này hỏi sao không rụng rời tứ chi chứ.

Y miễn cưỡng nói:

- Cô nương cứ yên tâm...Bành thiếu gia sẽ chu toàn.

- Công tử nhớ làm cho xong đấy nhé, kẻo tiểu thư sẽ quở trách.

Bành Diệc gật đầu.

Thúy Hà mỉm cười nói với gã:

- Công tử ngoan quá, thế nào nô nữ cũng nói với tiểu thư.

- Cô nương nói giúp ta một tiếng.

Nàng gật đầu rồi quay bước vừa đi vừa tủm tỉm cười khoái trá. Còn lại một mình Bành Diệc nhìn đồng trang phục mà chỉ biết thở dài thườn thượt. Nhưng nghĩ đến Thúy Hà đại tiểu thư Kim Lăng phủ, y phải làm như một gã gia nô tận tụy.

Gã đâu biết được trong khi gã tận tụy với đồng trang phục to như một hòn giả sơn khổng lồ thì Thúy Hà lại chuẩn bị sẵn một thứ để đón gã.

Mãi đến tối mờ, Bành Diệc mới làm xong mọi việc. Trông gã thật thảm hại và khốn khổ. Gã đứng thở dốc, trang phục xốc xếch nhàu nát.

Thúy Hà lại bước vào.

Bành Diệc hồi hải đón nàng mà quên hẳn mình đang trần trùng trục phơi cả bờ ngực chảy xệ rũng mỡ. Gã vừa thở vừa nói:

- Cô nương...Tiểu thư có...

Thúy Hà mỉm cười:

- Nô nữ đã nói với tiểu thư rồi...Tiểu thư mời công tử lên biệt phòng của người.

Bành Diệc chỉ vào ngực mình:

- Tiểu thư mời ta à?

Nàng gật đầu.

Bành Diệc bối rối:

- Ô...ơ... nhưng ta như thế này...có tiện gặp nàng không?

Thúy Hà khoát tay:

- Không sao...không sao đâu...Công tử để nguyên thế này, tiểu thư càng hiểu rõ lòng của công tử.

- Có thật như cô nương nói không?

- Nô nữ làm hết lòng vì công tử mà.

Nàng nắm tay Bành Diệc kéo đi:

- Công tử, chúng ta đi, kéo tiểu thư đợi.

Bành Diệc phấn khích đi theo Thúy Hà. Nàng đưa gã đến nhà kho rồi nói.

- Tiểu thư đang ở trong đó đợi công tử.

Bành Diệc tròn mắt nhìn nàng:

- Sao đại tiểu thư lại ở trong nhà kho...Nàng không ở biệt phòng để tiếp Bành thiếu gia à?

- Ở biệt phòng thì có gia nhân đi ra đi vào chuẩn bị ngày mai, còn ở đây vắng vẻ dễ tiếp Bành thiếu gia hơn.

Bành Diệc gật đầu giả lả cười.

- Hây...ta biết rồi...Thế nào ta cũng có thưởng cho nàng.

Thúy Hà mỉm cười mở then cài cửa, đẩy Bành Diệc vào.

Trong nhà kho tối om om, Bành Diệc chẳng thấy gì cả. Gã cất tiếng gọi:

- Công Tôn tiểu thư....Tại hạ đến đây.

Y vừa dứt lời thì chợt nghe những tiếng chó sủa vang động khắp mọi nơi. Bành Diệc rú lên:

- Không phải tiểu thư mà là chó...chó nhiều lắm...

Bành Diệc nhào đến cửa đập thành thịch:

- Mở cửa...mở cửa...cứu ta với...cứu ta với...Chó trong này chứ không phải tiểu thư...mở cửa cho ta...Mở cửa cho ta.

Bành Diệc sợ đến nỗi tiểu tiện ra quần. Y rống lên như thể sắp chết đến nơi. Y vừa rống vừa khóc vừa đập cửa:

- Trời ơi, cứu ta với....Cứu ta với.

Gã chỉ muốn ngất lịm đi với nỗi sợ hãi cùng cực. Nhưng cuối cùng cửa nhà kho cũng mở ra. Bành Diệc nhào ra ngoài.

Trước mặt gã là hủy Hà trong bộ xiêm y lộng lẫy cùng với bốn gã đại lực võ sĩ.

Nàng nhăn mặt khi mùi hôi thối bốc ra từ Bành Diệc.

Bành Diệc bò lúp xúp, vừa bò vừa nói:

- Chó chó...chứ không phải là tiểu thơ.

Thúy Hà lên tiếng:

- Đại tiểu thơ Công Tôn Thúy Hà đang đứng trước mặt công tử đây.

Bành Diệc giờ mới ngẩng đầu nhìn lên.

Y lập bà, lập bập nói:

- Cô nương...nàng...Nàng là đại tiểu thơ Công Tôn Thúy Hà?

- Bây giờ Bành công tử mới nhận ra à?

Nàng lắc đầu dè bủ môi:

- Công tử chẳng ra vẻ Bành công tử chút nào. Chắc có lẽ tên đạo chích nào đó đột nhập vào kho của Kim Lăng phủ.

Bành Diệc biến sắc:

- Không phải đâu...Ta chính là Bành Diệc đây mà.

- Bành gia là đại phú của Vĩnh Xương sao lại có vị công tử hôi thúi?

- Không phải vậy đâu...Bành nhật ta thơm lắm nhưng chỉ vì ta sợ lũ chó trong nhà kho.

Nghe Bành Diệc nói, Thúy Hà phá lên cười khanh khách.

Nàng vừa cười vừa khoát tay.

- Thôi được...Bấy nhiêu đây cũng đủ cho Bành thiếu gia mở mắt. Còn muốn có Công Tôn Thúy Hà thì ngày mai phải thượng đài.

- Nàng không...không...

- Không cái gì...hay Bành công tử lại muốn lũ chó trong nhà kho của Kim Lăng?

Bành Diệc lắc đầu nguây nguây:

- Ta không muốn...Ta không muốn.

Gã vừa nói vừa bò nhanh về phía ngọ môn Kim Lăng phủ. Thấy gã bò mà Thúy Hà phá lên cười. Ngay cả bốn tên võ phu cũng không nhịn được cười bởi bộ dạng bò lúp xúp của Bành Diệc.

Thúy Hà nhìn theo Bành Diệc, kiêu hãnh nói:

- Người như thế mà cũng đòi lấy Công Tôn Thúy Hà.

Nàng cầm túi gấm thả vào tay gã đại lực sĩ đứng gần nhất.

- Cho các người để uống rượu. Ngày mai phải tận tâm vì lời đài kén phu của Công Tôn Thúy Hà đó.

Bốn gã đại lực võ sĩ ôm quyền khum người, cúi đầu:

- Chúng tôi sẽ hết sức vì đại cuộc của tiểu thư.

Nàng khẽ gật đầu:

- Tốt.

Thúy Hà rời nhà kho quay lại sảnh đường Kim Lăng phủ. Công Tôn Vũ ra tận cửa đón nàng. Lão rối rít hỏi:

- Hà nhi...Con đã làm gì Bành công tử?

Thúy Hà bật cười nói:

- Nếu gia gia thấy cảnh Bành công tử bò lúp xa lúp xúp dưới đất thì hẳn cha sẽ không nhịn được cười. Thậm chí y còn tiểu tiện ra cả đũng quần.

Thúy Hà nói xong thả bước tiến về phía thư phòng mình.

Công Tôn Vũ theo sau lưng nàng, buông tiếng thở dài khẽ lắc đầu. Lão nhẩm nói:

- Thúy Hà...Rồi con sẽ khổ cho xem.

- o O o -